

Sang

angaaende Tilders Gaard og
Kirke, der nedsaak i Jordens Stjød.

Forsattet af Anders N. Gylland.

Melodi. Jeg Syndefulde vil nedfalde.

O, Verdners Fader alt du byder,
Alt fler efter dit Visdoms Raad,
Det store Alt dit Bink adlyder,
Du blander Fryd med Suk og Graad;
Du lader Jordens Væxter bruse
Og lyde dine Faderbud,
Din Tordenarm kan Verdner knuse,
Thi vi er Støv, men Du er Gud.

Ja, om mit Die var en Klippe
Det maatte smelte hen i Graad,
Stenhaarde Hjerter jo maa briste
Og blege Rinder blive vaad;
At sine Tilders Gaard og Kirke
Nedgravet iblandt Sten og Grus,
Dens Jord oplod sin graadig' Strube
Nedsvælger Mennesker og Hus.

O, Afgrunds Svælg, du tog dit Bytte,
Retfærdig Almagt gav dig Bud;
Bortrev jaavel fra Hus som Hytte
En Støtte for din Børn og Brud;
Graahædet Olding Trøsten savner,
Paa Grusets Bred med Taarer staar,
Ei Yngling mer sit Haab omfavner,
Men sukkende tilbage gaar.

V box 2:55

Hvor mange Hjerter Synet faarer,
Dmt lyder Faderløses Raad,
Ja, Enfer og Forladtes Taarer
Gjør alt for ofte Kinder vaad;
Ulykkens Storm paa Hjertet banker,
Som Bølgen paa en Klippe slaar,
Ræk dem, o Almagt! Haabets Anker,
Da Trøst i deres Sorg de faar.

O Gud, du Trøstens Balsom skjænke,
Husval enhver, som er forladt,
Og den frugtfulde Enke,
Vær hendes Trøst i Sorgens Nat.
Det omme Foster ved det hjærte
Vil vække Sorg ved Fadersavn
Og volde Moder dobbelt Smerte;
Benoni*) kaldes bør hans Navn.

Er Sila i varigt Minde,
Som atter dræbt da Taarnet faldt
Kan Tilders Ky i nogen Sinde
I Glemmebogen blive sat;
O nei, saa længe Dovres Tinde
Uroffret staar, skal Tilders Grus
I Norden staa i varigt Minde,
At Tilder sank med Sions Hus.

Var de strafværdig fremfor andre,
Som fandt sin Grav blandt Stof og Sten;
O nei, den Bane vi maa vandre,
Som er bestemt for vore Ben.
Fra Grusets Bred den Stemme lyder
Til en og hver, dersom du ei
Gjør Bedring og din Daad fortryder,
Imens du vandrer Gravens Bei.

*) Benoni, betyder Smertens Søn.

Afbed, o Menneske, din' Synder,
Mens Raadens Dør dig aaben staar,
Naar Dommen fra Guds Hus begynder,
Hvo ved hvad Tid til Bod du faar;
Maaſke at Dødens hæse Stemme
Tilraaber os i denne Nat:
Er Olien tændt i Lampens Gjemme,
Om Dødens Budskab kommer brat.

Træd hid i rige Mammous Slaver,
Som stoler blot paa Jordens Guld,
Rast hen et Blik til Tilders Graver,
Der viner du al Pragt er Muld;
Om du af Guldets Glands tør braske,
Din Høihed ei vil holde Stand,
Din Rigdom er lakeret Afke,
Som Bindene bortspredte fan.

Byg Sions Mure i vort Norden
O Gud, tilred dens Ralk og Sten;
Beskyt den imod Uheld, Torden,
Lad Kristi Lære tales ren,
Saa Sions Vægter med sin Tunge
Strør Dydens Sæd og kristlig Sind
Opstaar hos Gamle og hos Unge;
O, lad os herpaa lægge Bind!

I Fædre, som af skaldet Alder
Paa Støvets Bane nedent gaar,
Snart Eders Legems Hytte falder,
Og I ved Banens Ende staar;
Mens I kan røre Mund og Tunge,
Afbed Jers Feil og glem dog ei,
Beiled, forman, paamind den Unge,
Byd dem at vandre Dydens Bei.

Med Sjælero I gaar til Graven,
Naar Troens Lampe er i Stand

